

KIS LAP

NEHÉZ PRÓBA. (Lásd a 79. l.)

A BÜVÖS GYÖNGYÖK,

vagy:

Pali árnyéka.

(Folytatása.)

erkó! attól tartok, hogy a te majmodnak baja lesz!" szolt Jenő, megállván a kosár előtt, melyben a kis majom látszólag valóban igen betegen feküdt. „A szerencsétlen kis állat mind lenyelte Nellike piros gyöngyeit s aligha kiheveri.“

„Az én majmocskám! Az én szép majmocskám!“ kiáltá Ferkó nagy ijedtséggel. „Csakugyan! milyen szomoruan néz! Szemei egészen megüvesedtek!“

„Ez azért van, mert azok bűvös gyöngyök voltak!“ szolt Nellike, sirva szép gyöngyei elvesztése fölött.

„Most ugyan már el is beszélhetjük, miből áll e gyöngyök bűvös ereje, — mert hiszen gyöngy már ugy sincs,“ szolt Jenő.

— Nem! Ne mondd el!“ kiáltott Nellike élénken. „Hát ha mégsem a gyöngyöktől beteg a majmocska? Talán nem is nyelte el . . . nem bizony, mert én ugy emlékszem, hogy a lépcsőn szórtam el, midőn a papagáj után futottunk.“

„Roszul emlékszel, kis hugom, mert én még jobban emlékszem, hogy a szobában a pamlag előtt szórtad el. Aztán hiszen itt van Pali, ő látta, hogy a majom szedegette föl a gyöngyöket. Ugy-e Pali?“

„Láttam hát!“ felelt Pali, föl

sem tekintve a domino-játékról, melyet Etelkával épen játszott.

„De hát ha láttad, mért nem kergetted el a majmot a gyöngyöktől?“ kérde Feri haragosan.

„El is kergettem, mihelyt észrevettem.“

„Hogyan? Hiszen Jenőnek előbb azt mondtad, hogy nem is mozdultál helyedről?“

„Azt nem mondtam!“ szolt Pali mérgesen.

A többiek meglepetve néztek egymásra; azt tudták, hogy Jenő mindig igazat mond. Jenő azonban szelid hangon jegyzé meg:

„No, hiszen meglehet, hogy rosszul értettelek; azt hittem, hogy azt mondtad, hogy nem is mozdultál . . . de ha nem azt mondtad, ugy se baj.“

„Pali egészen elvörösödött, néztek,“ szolt Etelka. „Mi baj, Pali?“

„Ugyan már mi baj volna? Ne feleslegj mindig, hanem játszá, ha akarsz.“

„De hiszen rajtad a sor, adj ki.“

„Én adjak ki . . . no, nesze!“ szolt Pali s ezzel odacsapta valamennyi koczkát s összezavarta az egészet, egy részt pedig földre is dobott.

„Pali! mit csinálsz?“ kiáltá Etel. „No lám, most fölborítja a játékot, pedig már épen megnyertem volna.“

„Te megnyerted volna? Hiszen nem is tudsz játszani,“ szolt Pali s aztán durezásan kiment a szobából.

„De tudok, a papa is mondta minap, hogy jól játszom . . . és most még a földre is dobtad a koczkákat . . . most össze kell szednem utánad.“

„Ne s
Jenő odalép
ked összesz
jó volna, h
ezeket szed
gyöket. Do
zonyosan n
„De há
ben bűvös
ez a szegény
Etelka.

„Neken
ugyan segí
„Nézzétek,
togatja ke
jobban van

„Ez es
ha csakugy
a gyöngyök

„Már p
sőt most n
ni! Etel, s
egy csészéb
inni?“

„Hol t
Etel szomo
dett játék
gyon lehan

„Ad a
ád, végy o

„Csak
„Ugya

nem mond
hanem p.
hoz, nála
por tej a
kapsz.“

„No j
Etelka és

„Ne sirj, Etel, ne sirj!“ szolt Jenő odalépve. „Majd én segítek neked összeszedgetni . . . bezzeg most jó volna, ha majom koma idejönne s ezeket szedegetné föl, nem a gyöngyöket. Domino-koczkákat elnyelni bizonyosan nem volna kedve.“

„De hátha azokban a gyöngyökben bűvös erő van, mért nem segít ez a szegény majmocska baján?“ kérdé Etelka.

„Nekem úgy látszik, hogy csakugyan segít is . . .“ kiáltá Feri. „Nézétek, már kezd mozogni, nyujtogatja kezét . . . már jobban van, jobban van!“

„Ez csodálatos volna . . . mert ha csakugyan mind elnyelte azokat a gyöngyöket, meg kellene fulnia.“

„Már pedig nem ful meg . . . sőt most már szemei ismét villognak, ni! Etel, szaladj a konyhába és hozz egy csészében tejet, megkisértjük, fog-e inni?“

„Hol talállok én ott tejet?“ szolt Etel szomoruan, mert a Palival kezdett játék kellemetlen befejezése nagyon lehangolta.

„Ad a szakácsné, ha pedig nem ad, végy ott, a hol találsz.“

„Csak nem akarod, hogy lopjak!“

„Ugyan ne légy már oly bohó; nem mondom, hogy a kamrából lopj, hanem p. o. menj Lidihez, a dadához, nála mindig van egy nagy csupor tej a kis Béla számára. Tőle majd kapsz.“

„No jól van, majd hozok,“ szolt Etelka és kiment.

Etelka nagyon jószívű leányka volt; kissé szeles és meggondolatlan is volt ugyan, főleg beszédjében, de viszont nagyon őszinte és becsületes, gyűlölte a hazugságot s épen az hozta kellemetlen zavarba, hogy még olyankor is kimondta az igazságot, mikor okosabb lett volna hallgatni. De szeleskedése leginkább neki magának ártott, mert mihelyt valami meggondolatlan szót kiejtett, a fiuk azonnal fölkapták s kinevették vagy ellene visszafordították.

Szegény Etel most, hogy a tejért ment, nagyon szerencsétlennek érezte magát. Nem tudta kitalálni, mért haragszik reá Pali? mért viselte magát irányában oly gorombán? mért zavarta össze a játékot, mikor ő, Etel, már épen nyerni kezdett? Szegény kis leány azon törte a fejét, nem adott-e ő maga okot Palinak haragra, nem sértette-e meg? De akárhogy gondolkozott, nem tudott semmire emlékezni.

„Bemegyek hozzá szobájába és megkérdezem,“ szolt magában, midőn épen Pali ajtaja előtt elhaladt. „Megkérdezem, mért haragszik, mért hánytá össze a játékot?“

Megfelejtkezve a tejről, megállt Pali ajtaja előtt s halkán fölnyitá, oly halkán, hogy Pali észre sem vette, midőn a kis leány belépett. Pali a nyitott ablaknál állott, s fejét kezeibe hajtva kibámult a sötét éjbe, mélyen elgondolkozva, sőt mintha köny is rezgett volna szemében

Etelkát egészen meghatotta test-

vérének szomorúsága; halkan közele-
dett s vállára tevő kezét.

„Ki az? Mit keressz itt?“ rivalt
rá Pali.

Szegény Etel ijedten hátralépett.

„Mit akarsz? Mit lopózol így suty-
tyomban szobámba? Ezt ki nem állha-
tom!“ kiáltá
Pali.

„Én . . .
én nem lo-
póztam . . . én
csak . . . csak
azért,“ kezdé
Etelka s zo-
kogva elakadt.

„Mit csak
azért? Nagyon
jól tudom,
miért jöttél.
Látni akartad,
mit csinállok
itt magamban,
hogy aztán el-
beszeld a töb-
bieknek. Nem
akarod meg-
nézni, valjon
nem vörös-e is-
mét arczom?“

„Nem azért
jöttem, hogy
nézzem, vörös-e arczod, vagy nem,
hanem . . .

„Nem bánom, akármiért jöttél,
csak most takarodjál!“ szólt Pali
mérgesen s fenyegető mozdulatot tett
növére ellen.

Etelka nem állhatta tovább, ha-

nem hangos zokogásra fakadt. Azért
jött, hogy kibéküljön testvérével és
csak még jobban összevesztek. Egé-
szen elszomorodottan távozott a szo-
bából. Pali pedig utána ment s midőn
már nem hallotta többé Etelka lép-
teit, kulcsal zárta magára az ajtót.

„Nem aka-
rom, hogy les-
kelődjenek
utánam,“ dör-
mögé mérge-
sen. „Bizo-
nyosan a töb-
biek küldték,
hogy fürkész-
sze ki, mit
csinállok, nem
rejtegetem-e
épen a gyön-
gyöket?“

Ismét az ab-
lakhoz ment
és bámult ki
a sötétbe, azaz
tulajdonkép
nem is a künt
levő sötétség-
be, mert gyö-
nyörű holdvi-
lágos est volt,
hanem saját

szivének sötétsége környezte őt s
ugy érezte, mintha minden oldalról
sötét árnyak vennék körül. Igen, Pali
már rabja lett a sötét gondnak s hasz-
talanul igyekezett ettől menekülni.

Szegény Pali! Ő különben igen
jószívű, szelid fiu volt, de rendkívül

SZOBA-CZICZUS. (Lásd a 70. l.)

érzékeny is
szó képes vo
zent s hogy
volt bármit
azért cseleke
akarta kerül
gatást. Test
uttal félték
és sajnálták,
kódtak őt m
sérteni s ha
is megtör
sajnálták
gény Pali t
gos érzeke
dését s
eredt szen
seit. Maga
is belátta
ját s kü
akart ellen
hiába, nem
benne elég
és önuralo
nehéz föla
„Tüzbe
ezeket a
gyöket,“ o
gé most
ban. „Mine
sam meg t
Vissza ne
hatom, m
nem ér a
vissza haz
tudnék n
Nellinek
tak a gy
fölkelek

érzékeny is. Egyetlen szemrehányó szó képes volt őt elpiritani, összerendezt s hogyszem ilyesmi érje, készebb volt bármit elkövetni, és így épen azért cselekedett helytelenül, mert el akarta kerülni a megrovást és pironogatást. Testvérei szerették őt, de egyuttal félték tőle és sajnálták, óvakodtak őt megsérteni s ha mégis megtörtént, sajnálták szegény Pali tulságos érzékenykedését s ebből eredt szenvedéseit. Maga Pali is belátta hibáját s küzdeni akart ellene, de hiába, nem volt benne elég erő és önuralom ily nehéz földatra.

„Tűzbe dobom ezeket a gyöngyöket,“ dörmögé most magában. „Minek tartsam meg tovább? Vissza nem adhatom, meg sem tarthatom. Az egész nem ér annyit, a mennyit már összevissza hazudoztam miatta . . . Csak tudnék módot, hogy visszaadhatnám Nelinek úgy, hogy ne tudná, hol voltak a gyöngyök . . . Majd ez éjjel fölkelek s mikor mindnyájan alusznak,

szétszórom a lépcsőn . . . Nelli úgy is azt mondta, hogy ott ejtette el . . .“

E perczen kopogás hallatszott s Pali fölrezzent merengéséből.

(Folytatása következik.)

JAPÁNI ORVOS. (Lásd a 78. l.)

A RÁKÁSZAT.

(Képpel a 77. lapon.)

Itt van a május, megjött a rákászat ideje, mert régi szokás szerint rákot csak olyan hónapokban szabad fogni, melyeknek nevében nincs r betű, tehát májustól augusztus hónapig. Szeptembertől ápriliséig aztán ismét szünetel a rákászat.

Tegnapépenkint jártam a Zagyva mellett Margitka és Mariska kis hugaimmal s egycsendes helyen több embert látunk rákászni. Kis hugaim leginkább csodálkoztak egy kis parasztleánynál, ki ugyancsak bátran járkált a

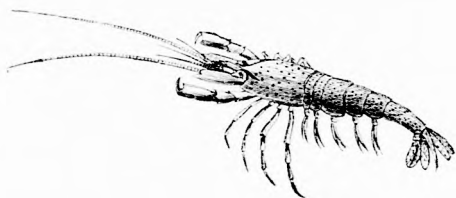
viz partján s egy nagy evezőrudat emelgetett.

A parton kosarakban voltak a már fogott rákok, melyek azonban kivált Mariskának sehogy sem tetszettek.

„Juj, de csunya!“ mondá. „Mama mindig azt mondja, hogy minden állatnak van célja és haszna a világon. Sze-

retném tudni, mi haszna van ennek a csunya ráknak?

„Hát az, hogy vörösre főzzük és megegyük,“ jegyzé meg okos képpel Margitka.

„Az is, de nem csak az,“ mondám én. „Ezek a kis állatok a vizek utca-süprői, olyanok, mint a szárazföldön a hangyák. Megeesznek mindent, a mi a vizet poshadttá, tisztátalanná tenné s ezzel nagy szolgálatot tesznek nekünk és nagy baj volna, ha egyszerre megszűntetnék hasznos tevékenységüket.“

S Z O B A - C Z I C Z U S.

(Képpel a 68. l.)

Az én cziczám az igazi,
Valóságos szoba-czicza.
Mihelyt seprőt lát kezemben
Mindjárt felém is ugrik a.

A seprőnek sörtéibe
Gyorsan belekapaszkodik
S azon, hogy ő is seperjen,
Mindenké, en ravaszkodik.

Sziből, szeliden miakol
Farkát kérve fölemeli.
S ha meg hatott kérésével
Nagy örömmel van ő teli

Seprőm nyomán ugrik, szökken —
Alig bírok tisztogatni;
Szólok neki egyszer, többször —
Eszében sincs rám hallgatni.

S aztán jő a mama s kérdi:
„Mi ez? Itt se, ott se tiszta!“
Valjon ennek mi az oka? . . .
Hát bizony itt ez e cziczka.

A PÜSPÖK ÉS A SZÁRCSA.

(Képpel a 73. l.)

„Kedves papa,“ szólt egyszer Lottika, „nézze csak, természetrajzi könyvembe egy madár van rajzolva, olyan fajta, mint egy tyukocska, de az van írva róla, hogy vízben él, szárcsa a neve.“

„Ugy is van, kedves leányom s ha épen kedvetek van hallgatni, mondhatok érdekes dolgokat ezen szárnyasról.“

„Kérjük szépen!“ szóltak a gyermekek s mind odagyültek az apa mellé.

„A szárcsa igen kedves és nem is egészen vad madár. Nem él tulajdonképen a vizen, úgy mint a vad kacsa, hanem csak a nádasokban, tavak, mocsárok partján szeret fészkelni, hol nem igen mély a víz; folyók partján is tanyáz, ha a víz lassan foly és sekély. Nagyon szeret a vízben pacskolni, de aztán változás kedvéért kijön a szárazra is sétálni. Abban nagyon hasonlít némely gyermekhez, hogy félénk és szelid egyuttal. Ha idegent lát, hamar elbuvik, de aztán viszont oly szelid és bizalmas is tud lenni, hogy szinte hámulatos.“

„És mit csinál, mikor szelid?“ kérde Lottika.

„Különböző viszonyok közt különböző dolgokat, melyek közül egyet-mást, a mi épen eszembe jut, elmondok. Néha p. o. megteszi, hogy valamely tanya-beli tyuksereghez csatlakozik, vele él, sőt egyik majorságban, hol alkalmasint igen jó dolga volt, bement egészen a házba és szedegette a morzsát, midőn pedig valaki elkergette, nyugodtan távozott s szomoruan pillantgatott vissza, mintha sajnálná otthagyni a jó morzsát. Mások ismét szoros barátságot kötöttek a zárt udvarban tartott apró jószággal, sőt hallottam érdekes esetet, midőn egy szárcsa-pár több nyáron át egy ház közelében az árokban tanyázott. A házban lakó asszony nem bántotta őket, sőt min-

denkép
ket ra
Képzelt
asszony
apró f
az áro
szemet
den na
lak al
ezt lá
dostan
daraká
lett a
még e
pöktő
mond
fácza
a fá
dit f
más
a pü
A fá
kis
deszk
kára
a lá
de m
fölem
mad
rászo
a fá
mint
téve
kom
tán
csaló
nem
könn
teste
nyor
nem
ségi

denképen kedvezett nekik, úgy hogy fészket raktak ott s kiköltötték kicsinyeiket. Képzeltetik, mennyire örült az a házi asszony, midőn az öregeket egész sereg apró fiók-szárcsával látta egyszer kijönni az árokból; azonnal dobott nekik buzaszemet s e naptól kezdve az öregek minden nap odavezették kicsinyeiket az ablak alá s mindig kaptak eleséget.

„Oh de szerettem volna ott lenni és ezt látni!” szólott Lottika.

„Én is, de azért, mert én összefogdostam és megsüttettem volna a jó madarakat,” jegyzé meg Laczi.

„Azt hiszem, hogy csakugyan az is lett a vége,” szólott az apa. „De tudok még egy más történetet, melyet a püspöktől hallottam.”

„A püspöktől! Az szép lehet,” mondák a gyermekek áhitatosan.

„A fölvidéken N. püspöknek szép fáczánosa van, az öreg ur nagyon szereti a fáczánsültet s igen nagy gondot fordít fáczánjaira. Hogy a fáczánok elöl más madarak meg ne egyék az eleséget, a püspök furcsa szerkezetet talált föl. A fáczánoknak szánt magot ugyanolyan kis ládába tette, melynek oldalán deszka nyult ki; ha a fáczán e deszkára lépett, sulya által lenyomta s ekkor a láda nyitva volt és a fáczán ehetett; de mihelyt a fáczán elröpült, a deszka fölemeikedett és elzárta a jó eleséget más madarak elöl, melyek nem voltak úgy rászoktatva e szerkezet fölnyitására, mint a fáczánok. — Történt egyszer, hogy a mint a fáczánok javában lakomáztak, odatévedt egy szárcsa. Látta a fáczánok lakomáját s várta, míg azok távoznak, aztán elfoglalta helyöket. De mekkora volt csalódása, midőn ő előtte az a jó éléstár nem nyílt föl! A szárcsa ugyanis sokkal könnyebb madárka, mint a fáczán, s így teste sulyával nem bírta a deszkát lenyomni. Sokáig próbálgatózott, de hiába, nem tudott hozzájutni a rejtett jó eleséghez. Mit gondoltak, mit csinált ekkor?”

Lottika és Laczi sokáig gondolkoztak, de végre megvallották, hogy bizony nem tudják kisütni.

„No lám, az a kis madár okosabb volt nálatoknál,” szólott az apa, nevetve. „Midőn látta, hogy minden kísérlete hasztalan, eltávozott, de nem sokára visszatért még két társával s mikor aztán hárman álltak a deszkára, ez szépen lebillent s ők hozzájutottak a jó eledelhez, melyből aztán kedvük szerint lakomáztak. No's, nem okos kis madár volt az?”

„Az bizony,” szólott Lottika; „ha én vagyok a püspök, mindig nyitva tartottam volna számára a kis éléstárt.”

„Elég jutalom az neki, hogy a püspök elmondta másoknak e kis történetet és így híres madarat csinált belőle,” jegyzé meg Laczi s ezzel mentek mindnyájan vacsorálni.

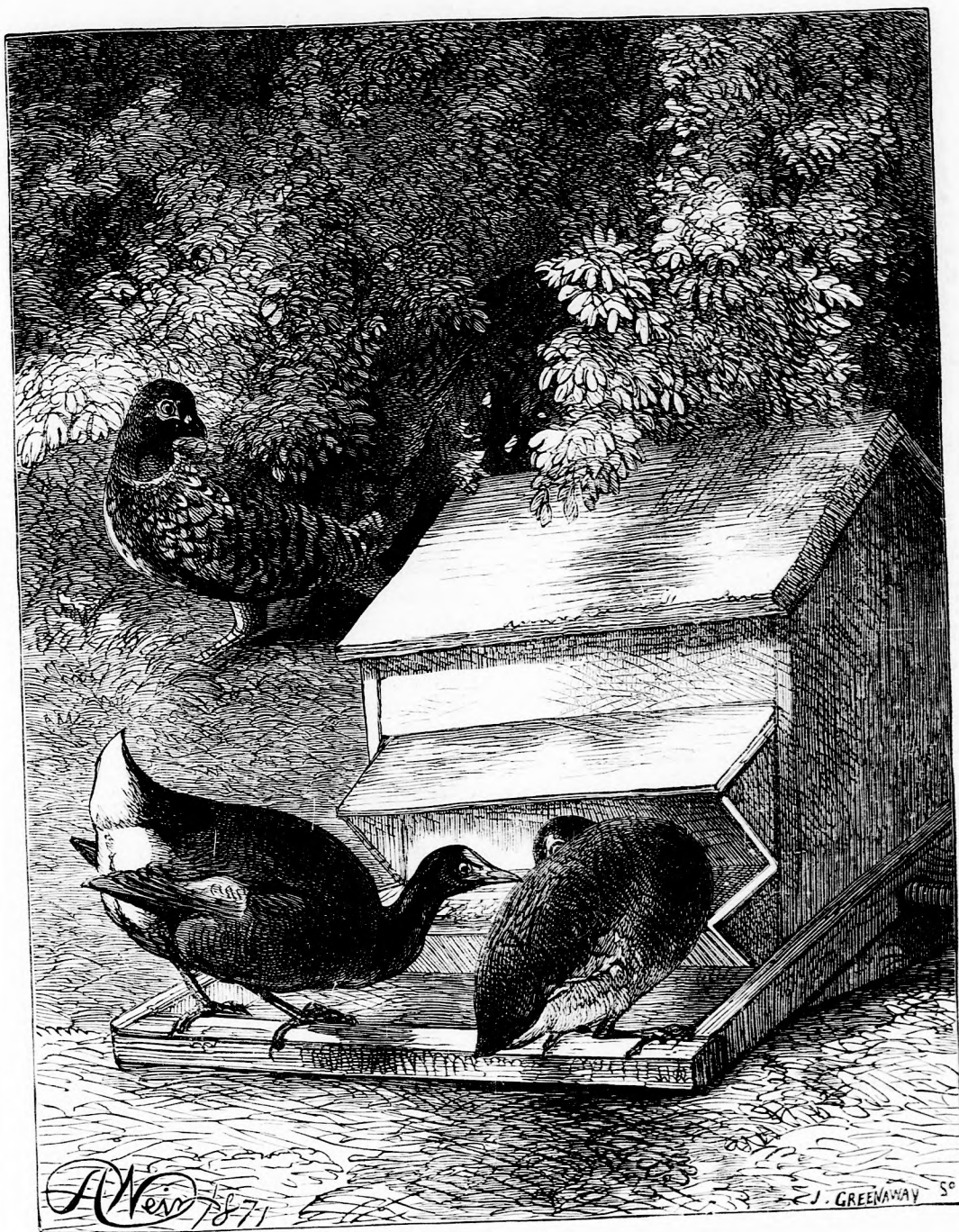
A K I S Z E N E K A R.

(Képpel a 76. lapon.)

Milyen csinos, vig és ügyes kis csapat az, mely itt rajzunkon látható! Egyik árvaházbeli fiúk ezek, kik közül mind-egyik ért valamely hangszerhez; egyik sipol, másik dobol, ez fuvolán, amaz trombitán tud játszani, akár csak a nagy zenekar tagjai, és így aztán ők is tökéletes zenekart alkotnak. Milyen szép az, mikor a kis csapat hangos zeneszóval kirukkol s a jól betanult zenedarabokat oly pontosan előadja, mint akármely katonai zenekar a nagy parádénál! A jó fiúk valószínűleg jutalomnak tartják, midőn megengedik nekik, hogy a leckeórák után kissé mulathassanak zenekiséret mellett. Milyen öröme volna szüleiknek, ha hallanák, — de fájdalom, nem hallhatják, mert hiszen ezek mind árva fiúk, kiknek szülei rég meghaltak.

A CROKET. (Lásd a 79. l.)

KÉT SZÁRCSA NEHEZEBB EGYNÉL. (Lásd a 71. lapon.)

ESZTIKE A BÉKAVÁROSBAN.

— M e s e . —

(Vége.)

ASNAP reggel Esztiike nagyon éhesen ébredt föl; az előbbi napon annyira elfoglalták és fölizzgatták a vele történt sajátságos események, hogy az evés eszébe sem jutott; de most annál inkább vágyakodott egy kis jó reggeli után s kissé kíváncsi is volt, valjon hol és mit fog kapni reggelire? Épen hogy ezen töprenkedett, megjelent Katicza.

„Nagyon jó, hogy jöttél, mert én igen éhes vagyok s nem tudom, hol kaphatok reggelit,” szolt Esztiike.

„Jöjj velem és siessünk ám, mert különben a többiek megelőznek s elkapják orrunk elől a legjobb falatokat.”

A két kis béka azután vigan ugrálva sietett végig az utcán, hol már sok pajtásuk szintén gyorsan igyekezett a város végén levő tó felé.

„Miért jöttünk ide?” kérdé Eszti. midőn a tóhoz értek. „Nem látok itt sem boltokat, sem terített asztalt . . . hol kapunk reggelit?”

„Békák számára nem teritenek, nem is árulnak boltban tejet,” felelt Katicza. Magunknak kell elédélünket megkeresni . . . Nézd, épen itt van egy jó falat,” s ezzel beugrott a tóba és szájában kövér vízi bogárral tért vissza. „No, most láss te is utána, hogy fogj valamit magadnak . . . próbáld először a vízi pókkal, ezt legkönnyebb megfogni, hanem mikor eszed, vigyázz s a lábát ne nyeld le, mert az nagyon csiklandozná a torokodat.”

„Pókot enni!” kiáltott Esztiike undorodva. „Hisz ez rettenetes! Ezt én soha sem tudnám tenni!”

„Hát keress másféle bogárkát, vannak itt a tóban jó kövér falatok. Ugy látom, még nem vagy szokva az efféle

eledelhez . . . hja! eleinte kissé furcsa, nekem sem igen tetszett, de aztán megszoktam s te is majd megszokod lassanként.”

„Soha, soha!” kiáltott Eszti. „Nem kaphatnék tejet kifivel, vagy legalább száraz kenyeret?”

„Mi jut eszedbe! A békák nem szoktak tejet reggelizni, hanem rovarokat. Te is béka vagy, azt fogod enni, a mit a többi.”

„De nekem nem kell! Én nem akarom azt enni!”

„Dehogy nem! Majd meglátod, hogy megeszed. Kezdetben én is épen így voltam, azt mondtam, hogy inkább éhen halok, hogyszem pókot és bogarat egyem. Hanem mikor aztán három napig csakugyan nem ettem semmit, az éhség rávitt, hogy megettem vagy husz legyet egyszerre. Gondold meg, hogy ha ez kissé kellemetlen is, de nincs ám viszont iskola, nem kell tanulni.”

„Hiszen jó az is, azt szeretem . . . de . . . de azt hiszed, hogy csakugyan én is meg fogom enni a pókot?”

„Bizonyosan!”

„No, majd meglátom. Hanem mig a legnagyobb éhség nem gyötör, addig meg sem próbálok.”

A többi béka ezalatt jóllakott s most vigan uszkálva játszottak a tóban; Katicza is hozzájuk csatlakozott. Esztiike egy ideig nézte őket, aztán szomoruan hazament sárból készült házába és keservesen sirt. Szörnyen éhes volt, s nem volt más enivaló, mint holmi csuszómászó féreg és bogár; fázott is, és nem volt hol megmelegedni, mert bizony kályhának hírére sem hallották Békaországban. Nem tudott egyebet tenni, mint sirni egész nap s midőn délben Katicza ismét meglátogatta, még mindig sirt.

„Oh te bolond kis béka,” kvárogá Katicza, „mit pityeregsz? Jöjj velem a tóba ebédelni, hunyd be a szemedet s úgy nyeld le a bogárkát, meglásd, hamar

megszokod. De jőjj hamar, mert én éhes vagyok s a többiek elkapják a legjobb falatokat."

"Oh nem! Nem! Én nem tudom megenni a pókot és effélét. Inkább volnék ismét kis leány és tanulnék reggeltől estig, mint hogy béka legyek s ne keljen tanulnom. Oh! olyan boldogtalan vagyok!"

"Veled hiába beszélek, úgy látom, te mégis inkább szereted a tanulást, mint az ilyen szabad életet. Isten veled. Ugy gyanitom, hogy hivni fogod az öreg királynőt és mégkéred, változtasson vissza kis leánynya s akkor soha sem látlak többé. Isten veled!"

Ezzel Katicza gyorsan odább ugrált ebédelni.

Esztike abbahagyta a sirást s gondolkozni kezdett Katicza szavai fölött. Hát lehetséges volna, hogy ő visszajusson régi helyzetébe! Ah! ha ez lehetne! Mennyire szeretne otthon lenni és ismét tanulni! Soha sem tűntek föl előtte oly kedves színben a könyvek, mint most és meghatottan kiáltá:

"Oh jó öreg királynő, jőjj hozzám!"

Abban a pillanatban nesz hallatszott s a vén békakirályné megjelent és kérdé:

"Hivtál-vtál? Mit kívánsz-kvávánsz?"

"Igen, hivtalak s azt kívánom, hogy változtass vissza kis leánynya . . . úgy szeretnék ismét az lenni!"

"Micsoda? Hát a tanulás?"

"Oh! fogok tanulni reggeltől estig, csak ismét otthon, kedves jó szüleimnél lehessek!"

"Jól gondold meg! Komolyan rászánod magadat a tanulásra?"

"Komolyan, egész lelkemből!"

"Jól van, tehát készülj . . . egy kettő . . . három . . .! Ott vagyunk, a honnan jöttünk."

Esztike úgy érzé, mintha a békakirályné őt nyakon fogta s messze, messze a levegőben vitte volna, mig végre hirtelen földre pottyantá, — — s ekkor

fölébredt, mert nyugtalan álmában addig-addig fészkelődött a karszékekben, mig leesett a földre. Ott feküdt mellette a könyv is, melyből elébb tanulni kezdett, mielőtt elaludt.

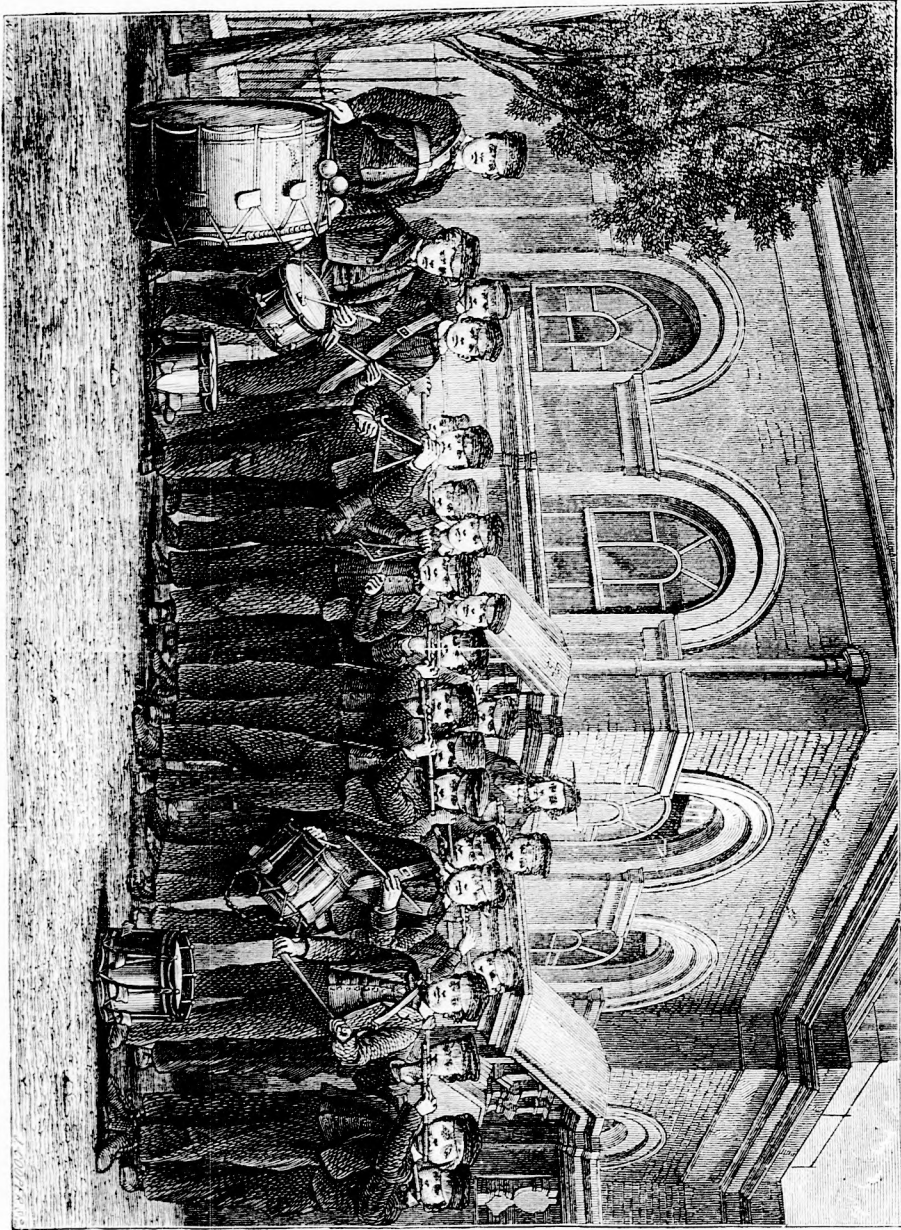
Hamar fölugrott s dolgozóasztalához sietve, buzgón hozzáfogott a tanuláshoz s félóra alatt tudta lezckéjét. Azon túl is mindig szorgalmasan tanult aztán s midőn koronként eszébe jutott látogatása Békaországban, el-elgondolkozott, vajjon ez csakugyan álom volt-e vagy sem?

Hát ti, kis olvasóim, mit gondoltok?

IRÁSJELEK.

- (.) Veszszónél addig pihenj meg
A mig „egyet“ olvasál,
- (:) És „egy-kettőt“ ottan, a hol
A pontosveszszöcske áll.
- (:) A kettős pontnál azonban
„Egy, kettő, három“ a szám.
- (.) „Egy, kettő, három és négyet“
Mondj pihenve pont után.

A KIS ZENEKAR. (Lásd a 71. l.)

A RÁKÁSZAT. (Lásd a 69. l.)

K I C S I K A C S Á K.

(Képpel a 69. l.)

Ejnye fékom mákos adta,
Mennyi pihés kicsi kacsá!
Csetlik, botlik, gagyog, biczeg.
Anyja körül izeg, tipeg.

Ej, be furcsa! Ni az anyjuk
Nem is kacsá, hanem hát tyuk.
De bár mostoha ő kelme:
Fiaihoz nagy szerelme.

Ha úgy egyik vagy a másik
Partról a tó felé mászik:
Aggódva a kacsák anyja
Tollait felborzogatja.

Nini, ottan az az egyik
Mar a vízbe ereszkedik —
Jaj, a szegény mostohája
Majd odalesz, hogy meglátja.

Nagyijedve így kialtoz:
Kot, kot, kacsám, jaj ne távozz!
Vizre menni hogy is mersz te? . . .
Hiszen ott fulsz-merülsz benne! . . .

Hej, dehogy ful, dehogy merül,
A tó színén szinte repül.
Anyja rémülve esodálja,
És hangosan kotkodálja:

„Kacsám, kacsám, kicsi kacsám!
Kérlek jösz te vissza hozzám,
Itten var a bő uzsonna
Jöszte gyorsan, itt a morzsa!”

S Tinka, Juczi meg Amálja
Mindannyi ezt kiabálja,
S a kis kacsá szóra hajtva:
Visszafordul s úszik partra.

És azután van csevegés,
Vizbábrálás, morzsaevés.
Három gyermek hányja nekik!
Kicsi kacsák mind fő szedik.

J A P Á N I O R V O S.

(Képpel a 69. l.)

Az orvos igen ismeretes személyiség minden japáni városban. Az utcán mindig utána megy szolgálja, nagy ládá-

ban hurezolva az orvosságokat. Az orvosnak joga van két kardot hordani s ezért igen kitűnő embernek tartja is magát. Pedig attól tartok, hogy kevés oka van a hiúságra.

Japánban az orvosának csak a gyógyszerekért fizetnek, az orvosi tanácsért nem kap semmit s ezért nagyon szeret igen sok orvosságot adni betegeinek, csakhogy mentül több pénzt kapjon; szerencse, hogy gyógyszerei nagyobb részét kevésbé ártalmas gyökerekből készülnek. Az egész, nagyon is csekély orvosi tudomány Chinából szivárgott át Japánba, de Japán nemsokára már jobb helyzetben lesz, mert most körülbelül ötven japáni ifju tanul európai egyetemeken. Otthon Japánban eddig nem kellett tanulni az orvosi tudományt, hanem a ki akart, orvos volt. Egy-egy öregebb orvos vett magához tanulót, úgy mint a szabó szokott inast fogadni, vagy az apától eltanult valamit a fia s ezzel készen volt a tudós doktor.

A fejedelem udvaránál számos udvari orvos van alkalmazva s ezeknek nem szabad másokat gyógyítani, de aztán kapnak is jó fizetést.

A hol ilyenek az orvosok, ott aztán még jobb egészségesnek lenni, mint nálunk, hol igazán tudós orvost hívhatunk segítségül. Azt hiszem, a japániak sem szeretnek betegek lenni, — mit gondoltok?

K É P T A L Á N Y.

X

Hogyan

A t
napjai m
ideje. A
nitani, k
mal me
más orsz
annyira
és leány
„crocket”
kedvelt
E
több dró
formán:

és pedig
jókora
főladata
nyelű fa
egész s
egy üt
sor vég
ez sike
N
hanem
testedz
badban
kezeke
tér, pr

H
EH
S

A C R O K E T ,

vagy :

Hogyan mulatnak a gyermekek más országokban.

(Képpel a 72. l.)

A tavasz és nyár kellemes, meleg napjai megjöttek s itt van a lapdázás ideje. A lapdázásra nem kell titeket tanítani, kis olvasóim, hanem ez alkalommal megtanítalak egy játékra, melyet más országokban, hol a lapdázás nem annyira divatos, leginkább játszanak fiúk és leányok egyaránt. Ez az úgynevezett „crocket“, mely különösen Angliában kedvelt játék.

E játék akként rendeztetik, hogy több drót-ivet leszurnak a földre, ilyenformán:

és pedig egészen egyenes vonalban, de jókora távolságban egymástól. A játszó föladata aztán abból áll, hogy egy hosszú nyelű fakalapács segítségével a falapdát egy egész sor ily drót-iv alatt végig hajtsa egy ütéssel, úgy hogy a lapda találja a sor végén fölállított céltáblát. A kinek ez sikerül, az nyert.

Nem csak gyermekek játszzák ezt, hanem sok helyen felnőttek is, mert igen testedző és mulatságos időtöltés a szabadban, élesíti a szemmértéket, erősíti a kezeket. — A hol van elegendő szabad tér, próbáljátok meg ti is.

TALÁLÓS MESÉK.

Ha nem látom fölemelem,
Ha meglátom föl nem veszem.

(szóhalgató nyelv)

Ha földobod : kerek, fehér,
Sárga s lapos hogyha leér.

(szóhalgató)

N E H É Z P R Ó B A .

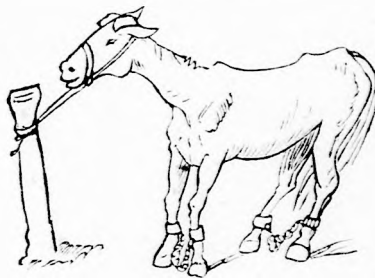
(Képpel a czimlapon.)

Orra hegyén édes, fehér
Czukordarabot tart Beczkó.
Mereven ül, meg se moccan —
Pedig hejh! a cukor be jó!

Mily vezeklés, mily türelem,
Mekkor önmegtagadás!
Pedig csekély kis darabka,
Mindössze csak egy harapás.

Már aki ilyenre képes
Az bizony megérdemelte,
Hogy igazság és jog szerint
Azt a czukorkát lenyelje.

BÉKÓBAN.

A mezőben azva, fázva
Ki vagyon a ló pányvázva.
Inkább huzna nehéz terhen
Mint hogy bekóban — heverjen.

— A természetrajzi föladványt, melynek legjobb megfejtését minapi számunkban már közlöttük, többekévesbbé sikerülten megfejtették még: Schön Leo, Szántó Ferencz és Monzpart Andor, Kertész Lajos, Krishaber Aurel, Kácsér Zsiga, Márkus Sándor, Szemere György, Rafi István, Plihál Győző, Györffy István, Noszticzius Elemér, Ápfel Géza, Kecskeméti Izidor, Wasmer Amália, Wol-lák Izabella és Janka, ifj. Fiáth István.

KIS KACSAK. (Lásd a 78. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.**
Ára negyedévre 1 frt 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —